

VII ZAKLJUČAK

Kašnjenje u usvajanju medijskih zakona i odlaganje implementacije Medijske strategije, pored toga što dodatno komplikuje situaciju na medijskoj sceni, komplikuje i odnose sa Evropskom unijom, budući da je EU ta koja je insistirala na usvajanju Medijske strategije kao uslovu za napredak u procesu pridruživanja. Dve su ključne posledice kašnjenja u usvajanju medijskih zakona. Prvo, kašnjenjem se odlaže privatizacija državnih medija, i drugo, kašnjenjem se odlaže prelazak na projektno finansiranje medija, umesto neposrednog budžetskog, koji mnogim, a posebno lokalnim medijima u sredinama sa nerazvijenim tržištem oglašavanja, a takve su gotovo sve u Srbiji, predstavlja jedini izlaz iz sadašnjeg stanja preživljavanja ili tek pukog odlaganja inače neminovnog gašenja. Ključni razlog kašnjenja, po svemu sudeći, je i problem u koji je vlast zapala nemogućnošću da nađe prihvatljiv, a stabilan i održiv model finansiranja javnog servisa. Tako, dok je radna grupa Ministarstva kulture predlagala pretplatu kao osnovni izvor finansiranja javnih servisa, političari su se, čini se iz populističkih razloga, opredelili da se javni servisi, umesto iz pretplate, finansiraju iz budžeta. Ovo rešenje nije nemoguće samo po sebi, ali ga je teško sprovesti u trenutku kada je budžet prazan i kada se očajnički traže rešenja za rezanje budžetskih troškova. Medijska scena u Srbiji pada dublje u apatiju, toliku da je izgleda više ne iznenađuju ni najdrasatičniji napadi na novinare, kao onaj opisan u ovom izveštaju, u kome poslanik vladajuće stranke maše u skupštini lecima u kojima se urednici i menadžeri medija čije se izveštavanje konkretnom političaru ne dopada, proglašavaju pedofilima a građani pozivaju da od njih sklanjaju svoju decu i da ih čim ih vide prijavljuju policiji. Posle ovoga, postavlja se osnovano pitanje – šta su pojedinci koji vrše određene funkcije i imaju ne mali uticaj u ovoj zemlji, spremni sledeće da urade?